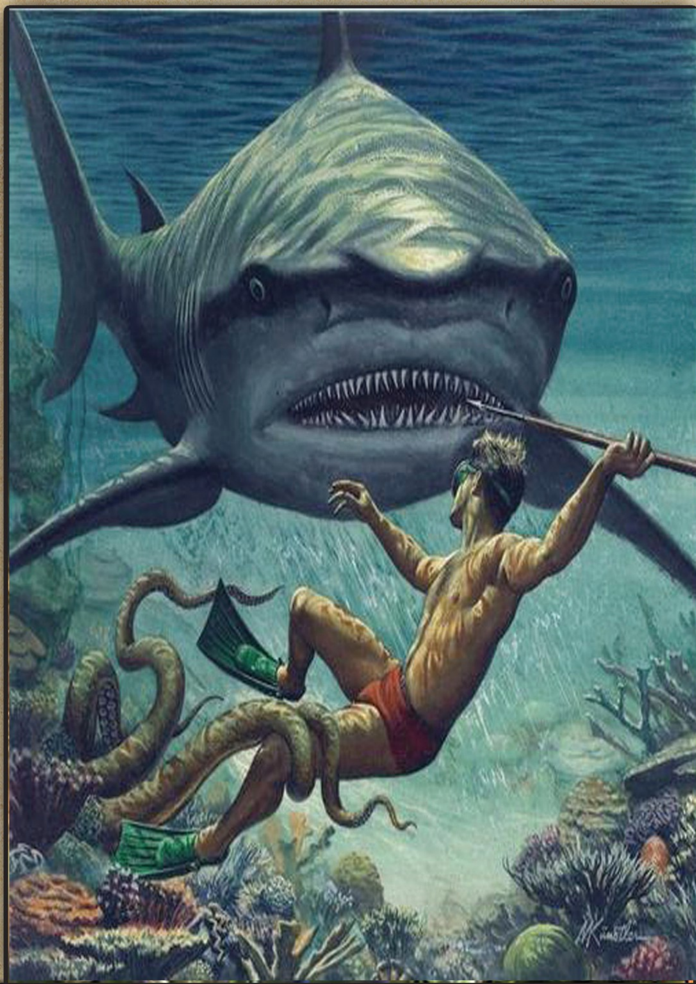
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

64

DIN LAC ÎN PUȚ

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

DIN LAC ÎN PUŢ

Nr. 64

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

DIN LAC ÎN PUŢ

Capitolul 1
Rechinul

— PĂMÂNT ÎN ZARE!

Strigătul acesta marinăresc, acu şi de data asta efectul unui elixir. Într-o clipă şi celor mai somnoroşi dintre eroii noştri le sări somnul. De când îi e dat să străbată omului pe ape, acest străvechi apel conţine ceva magic. Pune capăt în orice caz monotoniei, şi de cele mai multe ori are semnificaţia salvării, deşi în unele cazuri poate însemna opusul ei. Niciodată nu ştii ce te aşteptă când vezi mijind în zare pământul făgăduinţei. Poate însemna deopotrivă, salvarea, moartea sau o nouă robie. De acum se impunea prudenţă maximă, întrucât dacă curentul era prea puternic, era greu de văzut la acest ceas de noapte toate obstacolele care mai erau presărate în calea ambarcaţiunii lor. Sam se şi instalase la cârmă pe când Bill şi Ron luară poziţie la tribord respectiv babord încercând să mânuiască vâslele.

O făceau, frânând de data asta viteza bărcii care se amplificase considerabil datorită curentului. În felul

acesta aveau răgazul să evite la timp un obstacol constituit din vreo stâncă submarină care le-ar fi putut găuri carena ambarcaţiunii lor. Şi asta chiar că era pe cale să se întâmple.

— Voltă dreapta! mai apucă să răcnească din toţi bojocii Bill, zărind brusc masa întunecată ce se ivi din ape în stânga sa.

Instantaneu Sam luă un mic arc de cerc, astfel încât vântul care-i mâna din spate venea acum dinspre babord. De-abia scăpară de primejdia asta, când după vreo 20 de metri răsună comanda de pe partea lui Ron.

— Bandă babord, Sam.

Din nou se strădui inimosul negru să întoarcă barca într-un unghi maxim, spre stânga pentru a evita primejdia care venea dinspre direcţia aceea sub forma unei mase întunecate care se iţea din ape. Cu mai puţin succes însă. O trosnitură şi… apa năvăli cu furie prin carena spartă. Cele două fete ţipară îngrozite în clipa când primul şuvoi de apă rece le atinseră picioarele. Dar timp de redresare nu mai exista.

Într-o clipă apa năvăli din toate părţile şi barca începu să se scufunde. Nu dură cine ştie ce până ce fu cu chila în sus. Ceea ce nu făcuse furtuna şi nu se întâmplase în plin ocean, se petrecea acum când erau doar la un pas de salvare. Dar oare nu se întâmplă de cele mai multe ori aşa? Nu mai era timp de reflecţie. Sam îşi abandonă imediat postul de cârmaci devenit inutil şi se repezi să o sprijine pe Thea care-i era mai aproape. Acelaşi lucru îl făcu Bill cu Iwana. Cât despre Stilwell deşi încă rănit era capabil să se salveze singur. O porniră într-o temerară partidă de înot chiar înspre masa stâncoasă care le apăruse în faţă. Putea fi ţărmul sau orice altceva. Norocul lor a fost că era o noapte senină iar apele nu erau deloc agitate. Dacă ar fi fost numai ei, bărbaţii nu şi-ar fi făcut nicio problemă. Aşa însă fetele speriate şi murate până la piele se constituiau într-o problemă.

Cu chiu cu vai au reuşit să pună piciorul pe teren solid. Cât despre barcă şi tot ce se mai afla în ea, se dusese la fund. Din fericire noaptea nu era deloc rece la astfel de latitudini. Dacă ar fi fost pericolul dea contracta o pneumonie n-ar fi fost deloc de neglijat. Neplăcut era totuşi. Le lipseau hainele de schimb, şi nici măcar nu ştiau unde se află. După ce-şi mai traseră puţin sufletul Bill şi Sam se hotărâră să exploreze petecul de pământ pe care se aflau.

— Rămâneţi aici, prieteni. Ne întoarcem în câteva minute.

Într-adevăr nu le trebui mai multă vreme să stabilească unde se nimerise să acosteze. Sau poate să naufragieze, era mai exact. După câteva minute cei doi, Bill şi Sam reveniră cam în acelaşi timp.

— Ei, care-s noutăţile? se interesă, Stilwell.

— Suntem pe o mică insuliţă, la vreo jumătate de milă marină (1852 metri) de ţărmul principal. Chiar din vârful stâncii ăsteia se poate remarca ţărmul acoperit de vegetaţie, raportă Sam.

— Atunci noi unde ne aflăm acuma, Bill? întrebă Thea.

— După părerea mea pe un recif de corali, cum mai sunt şi altele în jur. Mă tem că vom mai avea de lucru în noaptea asta.

— Cei 800-900 de metri i-am putea străbate şi înot dacă am fi siguri că nu există rechini prin preajmă, se pronunţă Ronald Stilwell. În orice caz aici pe colţul ăsta de stâncă nu vom putea zăbovi mult.

— Mă gândesc la ceva începu Sam. Dacă am putea recupera epava bărcii poate totuşi am putea încerca s-o reparăm chiar dacă nu vom reuşi tot am putea înjgheba o plută. Cu ajutorul acesteia am putea apoi să ajungem la ţărm. De plută ar putea uza doar Thea şi Iwana fiindcă nu cred că ar fi oprea încăpătoare.

— Uiţi de rechini, Sam, îl avertiză Bill.

— De prezumtivii rechini. Şi-apoi nu am pierdut chiar

tot în acest mic naufragiu se pronunţă negrul, dezvelindu-şi dinţii albi într-un zâmbet cuceritor. Uitaţi-vă ce am păstrat încă la mine, le arătă Sam un ditamai cuţitul atârnat la cingătoare de care rareori se despărţea.

— Şi ce ai de gând să faci cu arma aia albă, Sam? îl întrebă Iwana.

— Tot ceea cec este necesar în momentul de faţă. O pot folosi ca unealtă, sau o să-l salut pe micul peşte numit rechin car se va da la noi.

Zâmbiră cu toţii pentru că Sam ca de obicei era superoptimist. Era îndoielnic că ar fi putut veni de hac, ditamai rechinului, dacă s-ar fi ivit vreunul, deşi s-au văzut cazuri. Numai că Sam sau oricare dintre ei nu prea avuseseră ocazia să lupte cu cuţitul împotriva unui astfel de monstru.

— Toate bune Sam, numai că deocamdată ne lipseşte lemnul din care să facem pluta, opină Ron.

— Atunci, să vedem ce putem face, veni răspunsul lui Sam odată cu gestul său neaşteptat.

Sărise deodată fără să-i prevină, chiar în locul unde se scufundase barca. Cu toţii priviră îngrijoraţi locul în care se scufundase prietenul lor. După ce trecură vreo 2 minute îngrijorarea lor se transformase în panică. Dar dacă acesta în urma plonjonului său vijelios se ciocnise cu capul de vreun colţ ascuţit şi-şi pierduse cunoştinţa? Exista pericolul să fie dus de curent undeva în larg, după care prietenul lor ar fi fost pierdut. Chiar când era pe cale la rândul său, Bill să plonjeze în apă, pentru a-şi căuta ortacul, capul cârlionţat al negrului se ivi din adâncuri.

— La dracu Sam, izbucni enervat Bill, ştii că ne-ai perpelit cum nu se poate mai bine?

— Îmi pare rău prieteni, dar nu era timp de discuţii aici.

Am dat de barcă care este înţepenită într-un intrând stâncos la câţiva metri adâncime, dar n-a fost chip s-o urnesc. Aş avea nevoie de-o funie cu care s-o leg ca pe urmă s-o putem trage cu toţii afară.

După un scurt moment de cumpănire, în timp ce Sam se scutura ca o găină murată de apa cu care i se reîmbibaseră hainele, s-a găsit şi soluţia. Aveau la dispoziţie curelele celor trei bărbaţi şi cordoanele fetelor. Mai urma sau să sacrifice şi una dintre cămăşi dacă tot nu puteau înjgheba o funie suficient de lungă şi cu ajutorul ei, să încerce să de deblocheze barca.

Acolo le mai rămăseseră şi alte lucruri utile şi n-ar fi fost deloc rău să încerce să le recupereze. Bill şi Sam au plonjat pe urmă cu această unealtă improviza un valuri, după ce şi-au umplut până la refuz plămânii cu aerul sărat al nopţii. De două ori au trebuit să iasă la suprafaţă unul după altul, până când munca a fost bine făcută. Cu forţe unite apoi, la care au participat şi cele două fete, barca avariată a putut fi trasă la suprafaţă.

— Ura, ura prieteni! Suntem o forţă dacă lucrăm uniţi, se declară entuziasmat Sam cel care fusese cu ideea recuperării bărcii.

După acest succes, şi-au reluat fiecare contribuţia principală, adică cureaua cu care contribuiseră la succesul comun. Îndeosebi fetele au fost deosebit de bucuroase că au putut reintra în posesia cordoanelor lor.

— Ei şi-acum să ne distrăm prieteni, începu Sam, examinând barca, dar până la urmă entuziasmul său scăzu considerabil, întrucât se dovedi că aceasta nu mai putea fi reparată.

Cel puţin nu în condiţiile de faţă când le lipseau cele mai simple unelte cu excepţia cuţitului lui Sam. Totuşi ceva se putea face. Exact pluta de care vorbiseră la început.

Cei trei bărbaţi se puseră pe lucru reuşind în aproximativ o oră şi ceva să dezmembreze barca devenită inutilizabilă şi să încropească o plută rudimentară, uzând din nou de curelele bărbaţilor dar nu şi de cordoanele celor doi prietene. Urmau doar să şi le recupereze odată ajunşi pe ţărmul principal. Fuseseră

nevoiţi să sacrifice o cămaşă iar Sam fu generosul care o oferi pe-a lui. De altfel pluta nu trebuia să fie mare ci doar atât de încăpătoare cât să le poată transporta pe Thea şi Iwana. Acestea mai aveau misiunea de-a supraveghea apele în eventualitatea că ar fi apărut vizitatori nepoftiţi, adică rechinii.

Ce urmau să facă în acest caz extrem era destul de nesigur dar Sam îi asigurase că se puteau bizui pe cuţitul său. Cât despre bărbaţi, aceştia aveau de gând să înoate pe lângă plută, apelând la sprijinul ei doar în caz de maximă urgenţă. Oricum ar fi dat-o cu această miniexpediţie nautică nu lipsită de primejdii erau datori, dacă nu voiau să rămână pe această stâncă coralieră, complet lipsiţi de mijloace.

Setea şi foamea îi chinuiau mai mult ca oricând, iar o rezolvare a acestor nevoi trupeşti nu putea fi găsită decât pe o bucată de pământ mai mare, fie ea insulă sau continent. După toate probabilităţile o insulă fiindcă era foarte greu de admis că furtuna îi putuse mâna în cele câteva zile pe continent. Când pluta lor rudimentară a fost gata Sam care fusese cu ideea a făcut onorurile:

— Thea şi Iwana, ocupaţi-vă „cabinele” pe vasul nostru. Noi ca marinari vajnici şi pricepuţi vom avea grijă să vă ducem în port.

Numai că lucrurile nu aveau să decurgă fără peripeţii, cum sperau cu toţii. Curentul încă mai era puternic şi cei trei prieteni care înotau pe lângă plută, sprijinindu-se periodic de marginea ei avură mult de lucru pentru a-i imprima un tempo moderat. Acesta era necesar fie şi din cauza pericolului potenţial ca noua lor ambarcaţiune încropită din resturile primei să nu aibă aceeaşi soartă ca şi aceasta. Adică de a se ciocni de vreo stâncă submarină cu care se pare că era presărat din belşug acest golf, legăturile slabe dintre bucăţile de scânduri să se rupă, şi să rămână cu toţii pe cont propriu.

Tocmai de aceea Thea care se instalase la prova îşi

luase în mână o bucată de scândură pe care o folosea pe post de vâslă, cârmind repede dacă vreo umbră întunecată s-ar fi ridicat din ape în faţa ei. Pentru acest motiv pluta nu trebuia să fie purtată cu viteza curentului submarin pentru că nu ar mai fi avut oportunitate de reacţie.

Iată de ce bărbaţi îşi dădeau mai degrabă osteneala să frâneze viteza plutei deşi cu toţii şi-ar fi dorit să ajungă la destinaţie cât mai repede. Deodată un ţipăt de groază izbucni de pe buzele Iwanei, care era instalată la pupa. Undeva la vreo 20 de metri în spate un corp mare şi negru părea să se deplaseze cu iuţeală în direcţia plutei. De-acum chiar şi la lumina precară a stelelor au putut desluşi înotătoarele dorsale în formă de triunghi ale unui peşte care venea asemeni unei torpile teleghidate, aţă, înspre ei.

Un rechin!

Iată că nu fuseseră cruţaţi nici de această ultimă încercare tocmai acum când se găseau la maximum trei sau patru sute de metri depărtare de ţărmul mult dorit. Acum totul depindea de abilitatea lui Sam singurul care poseda o armă, dar îi lipsea experienţa unei asemenea lupte. Va reuşi acesta să se opună cu succes sau unul ori poate chiar doi dintre camarazi or să trebuiască să plătească preţul salvării celorlalţi. Dar Sam nu avea de gând să aştepte până ce monstrul marin se va fi apropiat de pluta lor pentru că în acest caz chiar dacă ar fi ieşit biruitor o lovitură zdravănă de coadă ar fi putut-o uşor răsturna.

Doar cu câţiva metri se mai apropiase rechinul când Sam dădu un vânt plutei de care se sprijinea şi înotă în direcţia prădătorului. Sam ca orice adolescent care fusese odată citise pe nerăsuflate poveşti marinăreşti a unor lupte submarine om-rechin şi ştia măcar din teorie cum era cazul să procedeze. Numai că acum orice greşeală practică l-ar fi costat viaţa, între dinţii ca de

fierăstrău al acestui peşte numit pe drept cuvânt, tigrul mărilor.

Dar inimosul negru nu era speriat de această perspectivă. Chiar dacă s-ar fi întâmplat aşa, gândea el, ce mijloc mai onorabil era să-ţi închei viaţa jertfindu-ţi-o pentru a o salva pe a altora? A unor prieteni dragi, despre care nu avea nicio îndoială că ar fi procedat de aceeaşi manieră dacă circumstanţele erau altele. Când mai era doar la vreo 5 metri de monstrul marin cu cuţitul înşfăcat straşnic în mâna dreaptă, întors cu lama în sus, Sam se cufundă sub valuri. Îşi calculase cu bine mişcarea pentru că acum revenind pe spate putu zări pântecele albicios şi moale al rechinului, cel mai puţin protejat.

Cu forţa disperării întinse braţul în sus iar rezistenţa care o întâmpină brusc, aproape tinzând să-i desprindă braţul îl făcu instinctiv să înţeleagă că avusese succes. Pântecele uriaşului peşte fu spintecat până la coadă şi imediat după ce-şi smulse cuţitul încă pe sub apă Sam lovi rechinul în vintre, ca prin forţa impactului să se îndepărteze cât mai mult. Sam o ştia şi el prea bine că un asemenea monstru ar fi avut puterea să-l paralizeze cu o lovitură a cozii chiar fiind în agonie.

Sau poate tocmai din această cauză. Cât despre restul camarazilor aceştia priveau cu ochii căscaţi de groază, scena luptei care se petrecea doar la vreo 7 sau 8 metri depărtare de pluta lor. Va reuşi Sam să iasă victorios din lupta cu rechinul, sau va trebui să plătească cu viaţă temeritatea şi generozitatea sa? Au văzut cu toţii cum Sam se scufundase brusc, şi au asistat la saltul spectaculos al animalului marin, odată ce fusese rănit. Acesta îşi şi oprise înaintarea şi acum se învârtea în cerc ca apucat de amoc, uitându-şi complet intenţia, de parcă pluta lor ar fi încetat brusc să mai existe. Era clar că fusese atins, problema era cât de grav. O problemă cu mult mai ardentă era dacă Sam supravieţuise acestei încleştări şi nu fusese rănit şi el de mişcările acestea

bruşte şi necontrolate ale peştelui. Se schimbase şi aspectul apelor în jurul rechinului care deveniseră mai închise la culoare, desigur din cauza hemoragiei acestuia. Dar răbdarea camarazilor nu avea să le fie pusă mult la încercare. Pe nesimţite se ivi chiar lângă marginea plutei, la pupa acolo încă mmai stătea Iwana, capul creţ al negrului.

CAPITOLUL II
UN MIC POPAS DE ROBINSONI

— Doamne Sam, oftă aceasta, am crezut că ai... şi fata se opri pentru a nu mai evoca o dată în plus perspectiva tragediei de care se temeau cu toţii.

Dar Sam odată ieşit victorios, era numai un zâmbet de la bărbie la urechi.

— J*ust a piece of cake*, (floare la ureche) se fandosi el spre hazul şi bucuria nedisimulată a celorlalţi.

Când aruncară încă o dată o privire înspre locul unde se produsese confruntarea om-peşte, au rămas surprinşi. Acolo se produsese un mic vârtej în care spinarea unui al doilea rechin păru să iasă o dată sau de două ori la suprafaţă. Ce se întâmplase? După toate probabilităţile sângele rechinului lovit de moarte de către cuţitul lui Sam ademenise la locul faptei un alt „confrate”. Numai că acesta profitând de starea precară a consângeanului său, se apucase să-l înfulece. Acum vedeau cu ochii lor cât de crudă era în lumea animală lupta pentru supravieţuire. Rechinii şi crocodilii sunt cunoscuţi mai bine pentru acest comportament, canibalic.

— Să ne îndepărtăm cât mai repede Bill! ceru Thea, profund dezgustată.

***

Ca o umbră lunecă pluta lor rudimentară pe valuri şi după niciun sfert de oră acostară la malul dorit.

— Să pitim pluta asta, aşa grobiană cum este ea, într-un loc potrivit, întrucât nu poţi şti niciodată.

Sfatul lui Ron a fost bun, şi au procedat în consecinţă. Abia acum au găsit camarazii răgaz ca să-i mulţumească

lui Sam pentru curajul şi devotamentul lui.

— Nu e cazul prieteni să mă faceţi erou acum. M-am dat eu mare dup-aceea dar să ştiţi că am fost mort de frică.

— Tocmai de aceea eşti un erou Sam, că ţi-a fost frică, dar nu ai ezitat nicio secundă, îi replică Stilwell.

— Ron are dreptatea sa, îl aprobă şi Bill. Dacă nu ţi-ar fi fost frică ai fi fost doar un iresponsabil.

— În sfârşit, nu am făcut altceva decât ceea ce ar fi făcut oricare dintre voi dacă aţi fi posedat un cuţit, se apără Sam.

Nimeriseră pe o plajă îngustă, dar nu departe de ei se afla un brâu dens de tufişuri. În spatele acestora părea să se găsească o pădure, întrucât încă de pe plajă puteau vedea palmierii giganţi înalţi de câţiva zeci de metri. La lumina slabă a razelor de lună nu puteau face distincţie între aceştia fiindcă apăreau ca o înaltă masă compactă şi întunecoasă. S-au întins cu toţii pe nisipul care mai păstra pe alocuri căldura de peste zi, osteniţi de moarte dar cu bucuria în suflet, că reuşiseră să ajungă la un liman oricare ar fi fost acesta, şi că erau întregi şi sănătoşi. Foamea şi setea reîncepuseră să-i chinuie mai tare decât oricând. Acum după ce primejdiile de tot felul care trebuiseră să le înfrunte, au fost cel puţin vremelnic îndepărtate, vechile şi cronicele nevoi reieşiseră la iveală. Bill şi Sam se ridicară deodată în picioare de parcă ar fi fost străbătuţi de acelaşi gând.

— Odihniţi-vă prieteni, noi ne vom reîntoarce în curând.

Nici fetele nici Ron, aşa slăbit cum era n-au acordat suficientă atenţie celor doi. Dimpotrivă, s-au îngropat cum puteau mai bine în nisip, pentru a scăpa de senzaţia aceea constantă de umezeală şi a se proteja de alizeul care bătea dinspre larg. Dar Bill şi Sam ştiau ce aveau de gând. Mai mult decât oricând erau cu toţii chinuiţi de foame şi sete, ori odată ce debarcaseră pe acest ţărm pe care-l credeau ospitalier voiau să verifice. Nu dimineaţa,

supunându-şi prietenii la alte câteva ore de chin, ci chiar acum pe loc, cât mai repede dacă era posibil.

— Eşti sigur Bill, că ai văzut, ceea ce cred eu că ai văzut?

— Sigur nu poţi fii de nimic, în viaţa asta blestemată, dar înclin să cred că nu m-am înşelat.

Şi aşa se şi dovedi. Nu departe de plaja în care se îngropaseră sun nisip epuizaţi, camarazii lor, după întâmplările nefericite întâmpinate pe mare se găsea un brâu larg de tufişuri. În spatele acestuia la vreo câţiva zeci de metri începea o pădure masivă. Nu puteau şti dacă era vorba de-o pădure seculară sau de un grup răzleţ de arbori. Asta urmau să stabilească dimineaţa. Dar altceva era mai important. Aşa cum prevăzuse Bill chiar la marginea acestei zone arboricole au distins la lumina lunii siluetele zvelte ale unor cocotieri. Cât ai clipi, ambii camarazi îşi aleseseră fiecare câte-un arbore, după care vreo duzină de nuci de cocos, au putut fi doborâte din fiecare pom.

Abia dup-aceea cu ajutorul cuţitului lui Sam, care-şi dovedi încă o dată eficienţa, au confecţionat la repezeală un coş în care au fost adunate fructele.

Încărcaţi cu aceste trofee s-au reîntors pe plajă. De-abia după ce toate fructele au fost etalate în faţa ochilor camarazilor uimiţi, aceştia au izbucnit în urale.

— Ura! strigă Iwana entuziasmată căreia de emoţie îi dăduseră lacrimile, s-a sfârşit cu foamea şi cu setea.

Sam făcu onorurile. Cu cuţitul său miraculos, desfăcu toate nucile, astfel încât camarazii s-au putut desfăta după pofta inimii. Abia apoi, când cele mai stringente nevoi ale corpului omenesc, foamea, dar mai ales setea au putut fi potolite, s-au putut gândi şi la culcare. Poate c-ar fi trebuit să pună străji, dar toţi erau atât de sfârşiţi, încât ar fi fost o împietate, ca să mai pună pe cineva de pază, pe acest petec de pământ pe care-l credeau cu toţii, în comparaţie cu ce trăiseră până acum, o bucată

din Eden, sau chiar raiul pe pământ. În definitiv cine ar fi putut să-i agreseze pe această plajă, pe al cărui nisip nu descoperiseră urme de om sau animale? Şi-au săpat cu toţii un sălaş sub nisip, şi au închis ochii.

***

Când s-au trezit rând pe rând un soare strălucitor încingea nisipul de la suprafaţă. Din fericire staturile inferioare dacă îi încălziseră în noaptea precedentă acum îi protejau de fierbinţeala de la suprafaţă. Totuşi astrul zilei devenise treptat atât de fierbinte încât era greu să îi mai suporte căldura. Prin urmare se treziseră dacă nu simultan la intervale foarte scurte de timp. Acum că mâncaseră miezul nucilor de cocos şi se hrăniseră cu sucul lor setea cronică aceea sfâşietoare fusese învinsă, dar în locul acesteia se instalase o foame adâncă şi poate la fel de cronică.

Deosebirea consta în aceea că foamea poate fi suportată mai uşor şi nu-şi exercită ravagiile atât de cumplit asupra organismului ca lipsa de apă. Trecuseră doar câteva zile bune în care nu mai puseseră nimic în gură, ori miezul câtorva nuci de cocos, nu putea înlocui o hrană mai consistentă de care duceau cu toţii lipsă.

— Bună dimineaţa prieteni, îi salută prima Thea pe camarazii săi când a fost sigură că au făcut cu toţii ochi.

— Bună dimineaţa şi ţie frumoasă prinţesă, îi răspunse galant Stilwell. Cum ai dormit astă-noapte?

— Ca scăldată Ron, îi mărturisi aceasta, fiindcă nimic nu era mai adevărat.

Oboseala fusese atât de profundă, încât dacă nu ar fi fost soarele ăsta arzător cu siguranţă ar mai fi dormit cu toţii cel puţin câteva ore în plus.

— Atunci cine doreşte ca breakfastul să-i fie servit la pat? întrebă şi Bill care ieşind primul de sub nisip se întinse după câteva fructe de cocos, care fuseseră plasate nu departe de „patul” lui.

Fireşte că nu putură refuza nici unul o asemenea

ofertă, şi fiecare îşi primi porţia. Din păcate însă impactul cu nucile delicioase nu mai era acela de astă-noapte. Fructele se încălziseră cumplit, astfel încât au râs cu toţii când Iwana a remarcat că era de parcă şi-ar fi băut ceaiul. Între timp devenise atât de cald pe plajă încât privirea tuturor se îndreptă parcă de la sine asupra valurilor răcoroase care atingeau ţărmul din apropiere. Până la urmă de parcă ar fi fost o înţelegere mutuală, se îndreptară înspre mal. Desigur fiecare ţinea minte lupta de astă-noapte cu rechinul pe care o dusese Sam, dar puteau spera că aici la mal, monştrii marini nu vor avea tupeul să apară. De altfel Ron, rămase de pază, în timp ce amicii săi luară o baie binecuvântată. Apoi veni rândul acestuia.

— Aşa prieteni, acum să trecem la lucruri mai serioase hotărî Bill. Eu cu Sam vom încerca să pescuim ceva aici în eleşteul ăsta de aproape, arătă el, înspre un minigolf înconjurat de pământ care menţinea legătura cu golful mamă printr-un coridor îngust prin care era alimentat cu apă.

Avea toate motivele să presupună că anumite specii de peşti s-ar fi putut pripăşi şi-n acest mic lac de acumulare.

— Chiar aşa să faceţi băieţi îi lăudă Stilwell. Eu voi încerca să aprind focul cu ajutorul unei lentile, de la ornicul meu, care îmi va fi util în acest mod dacă tot nu mai merge.

— Iar eu cu Iwana o să adunăm vreascuri uscate din pădure se oferi tânăra soră a lui Bill, şi ambele prietene nici nu au mai aşteptat aprobarea băieţilor că au şi pornit la treabă.

— Ron mai aruncă o privire şi la marginea pădurii, pentru că încă nu avem idee unde am nimerit, îl sfătui grijuliu pentru securitatea fetelor, Bill.

— Oricum, aveam şi aşa de gând să o fac, Bill, îl asigură Stilwell.

Erau fireşte cu toţii îngrijoraţi pentru că nu era exclus

ca în pădurea virgină să se găsească şi animale de pradă, deşi această posibilitate era destul de mică. Dar nu se întâmplă nimic deosebit. După ceva mai puţin de o oră un focşor vesel ardea la rădăcina unui cocotier care le oferea un pic de protecţie împotriva razelor potopitoare ale astrului zilei care se ridicase destul de puternic la zenit. Câţiva peşti dolofani pe care-l prinseseră Bill şi Sam, mai ales acest din urmă cu lama cuţitului său, se rumeneau la jarul de alături, pe care-l adunase cu grijă Stilwell tocmai în acest scop. Au mâncat cu atâta poftă ca niciodată în viaţa lor, nici în cel mai select restaurant din Spania sau Portugalia.

— Unde se dovedeşte încă o dată că foamea este cel mai bun bucătar din lume, declară Stilwell la sfârşitul mesei, după ce ca desert spărseseră câteva nuci de cocos.

— Ei şi-acum ce urmează, prieteni? le adresă întrebarea Thea celor trei bărbaţi.

— Mai întâi vom stabili unde ne aflăm. Dacă este o insulă va trebui să ne reluăm viaţa de la început aşa cum am făcut-o şi în prima unde am aterizat cu avionul, a fost de părere Bill

— Poate fi locuită sau nu. În prima variantă nu vom mai rămâne multă vreme ca naufragiaţi. Vom găsi un mijloc de evadare pentru a ajunge într-un loc cât de cât frecventat, le insuflă tuturor speranţa Stilwell.

Până la urmă hotărâră aşa. Întrucât şi de data asta Ron era cel mai puternic lezat din punct de vedere fizic, el va rămâne împreună cu fetele până ce Bill şi Sam se vor fi reîntors din misiunea lor exploratorie.

Bill şi Sam nu mai pierdură vremea ci o porniră, aşa cum o mai experimentaseră în trecut să exploreze mai întâi porţiunea împădurită care împiedica accesul înspre interiorul insulei. Era greu de crezut că nimeriseră pe continent întrucât în cele câteva zile de furtună, nu se putuseră deplasa prea mult. Intenţia lor era să găsească

arbori înalţi din vârful cărora să aibă o mai bună perspectivă asupra bucăţii de pământ pe care nimeriseră. Nici măcar nu a durat cine ştie ce până ce au dat de nişte *sequoia gigantus*, şi chiar un arbore din specia *yellow meranti*, despre care ştiau că sunt printre cei mai înalţi din lume. În orice caz aproape, sau peste 90 de metri.

După ce s-au fixat asupra unui arbore potrivit pentru a realiza şi ascensiunea, cei doi prieteni n-au mai ezitat să se aburce în sus. Nu a fost un lucru de mântuială să facă asta dar ajutându-se de cuţitul lui Sam, după mai mult de o jumătate de oră au câştigat suficientă altitudine pentru a cuprinde o vastă porţiune din jurul lor. Brâul de pădure se întindea pe câteva mile, iar dincolo de acesta se vedeau sclipind valurile albastre ale oceanului.

Şi asta în toate punctele cardinale. Faptul că nimeriseră pe o insulă devenea o certitudine. De altfel nici nu era de crezut altceva din raţiuni mai sus amintite. După o vreme, după ce ochii li se obişnuiseră cu înălţimile, amândoi, Bill şi Sam, văzură ceea ce doreau să afle sau mai degrabă sperau să afle cu toţii. Pe partea opusă lor, dincolo de brâul de pădure, se vedea clar cum un firicel de fum se înălţa în sus. Mai întâi nu au fost siguri, fiindcă nu era exclus să fie şi un auto-incendiu stârnit din cauze naturale în vale. În momentul când au văzut şi nişte puncte în mişcare, care nu puteau fi decât oameni nu au mai avut nicio îndoială.

— Păcat, scrâşni Bill, că nu dispunem de niciun instrument optic, pentru a fi siguri.

— Siguri suntem şi aşa Bill. Nu o să mai facem mult pe robinsonii pe insula asta. Unde sunt oameni, există şi mijloace de evadare.

— Cu condiţia să nu fie ei înşişi robinsoni la rândul lor, replică acesta.

Multă vreme scrutară depărtările, pentru a se convinge dacă nu izbutesc să vadă conturul unui vas, ascuns în vreun golf de partea cealaltă a insulei.

Acest lucru ar fi fost posibil, dar poziţia lor aici sus să fii fost de aşa natură încât să le interzică modalitatea de a-l vizualiza. Oricum ar fi fost, le devenise clar că singura posibilitate era să se convingă la faţa locului. S-au coborât repede şi s-au grăbit să se reîntoarcă pe plajă, pentru a le împărtăşi vestea cea bună şi celorlalţi.

— Ura! strigă Sam, când li s-a alăturat camarazilor. Nu suntem singuri pe insulă.

— E locuită? strigară ceilalţi în cor.

— Atunci ar putea fi şi băştinaşi, care nu întotdeauna sunt binevoitori cu cei care nimeresc accidental pe insula lor, se arătă sceptic, Ron.

— Nu cred că e cazul. Am văzut un firicel de fum, nu mai multe, şi câteva punctuleţe în mişcare. Nimic altceva. Mai degrabă un grup restrâns de oameni.

— Pot fi naufragiaţi, ca şi noi, se îndoi acelaşi Ron.

— Pot fi orice, important este să ne convingem, încheie discuţia Sam.

Fiindcă nu dispuneau de mai nimic, pentru ei era uşor să se mute dintr-un loc în altul. Thea şi Iwana econoame cum erau au împachetat restul de peşti fripţi care nu fuseseră consumaţi mai devreme şi cele câteva nuci de cocos. Aveau intenţia în momentul când vor străbate insula care nu avea un diametru mai mare de 7-8 mile marine să caute şi apa unui izvor, după care tânjeau de atâta amar de vreme.

Bill şi Sam, fiind cei mai sănătoşi şi mai în formă se oferiră să care calabalâcul, în ciuda protestelor lui Stilwell, care-şi ceruse şi el porţia.

— Mai ai răbdare Ron. În curând o să ai parte de mai mult decât poţi tu duce, îl avertiză Sam. Doar să ţi se vindece spatele.

— Dar e aproape vindecat.

— Bine zici, aproape! îl mustră Bill.

În sfârşit distanţa de aproximativ 7 mile a fost străbătută, şi chiar când mai era puţin până să străbată

întreg brâul de vegetaţie au dat şi de apele albastre şi clare ale unui pârâiaş care curgea în vale. Cu cât nesaţ, s-au repezit camarazii, pentru a-şi potoli setea. O sete adâncă, organică, pe care nici sucul nucilor de cocos nu au putut-o potoli în întregime. Au băut pe săturate, şi niciodată o băutură nu li s-a părut mai delicioasă.

— Face mai mult decât toate vinurile scumpe din lume, oftă Billy.

— De un lucru putem fi siguri Billy. De sete nu vom mai suferi niciodată pe insula asta, se pronunţă şi sora lui, Thea.

Acum că dăduseră de apă, au trebuit să mai zăbovească puţin. În sfârşit fetele puteau să se spele şi să-şi îngrijească toaleta, rugându-i pe cei trei bărbaţi să se îndepărteze.

— Dacă tot e să ne întâlnim cu semenii noştri ar fi de dorit cel puţin să arătăm... ca lumea, se pronunţă Thea, şi desigur ca orice femeie din lume, Iwana nu avu nimic de obiectat din acest punct de vedere.

CAPITOLUL III
SURPRIZA

După aproape o jumătate de oră cele două prietene erau gata. Chiar la marginea junglei s-au oprit cu toţii. Undeva străjuite de nişte copaci răzleţi se vedeau vreo 5 colibe, alcătuite din trunchiuri de copaci, în timp ce un firicel de fum ieşea pe coşul improvizate al uneia dintre ele. Era clar că nu puteau avea de-a face cu băştinaşi, ci mai degrabă cu nişte colonişti sau... naufragiaţi ca şi ei. Curios era că nu se vedea ţipenie de om în preajmă şi singurul detaliu că aici locuiau totuşi oameni. Era acel nor de fum, semn că cineva pregătea mâncarea. Cu toate astea tabloul oferit era atât de idilic, încât chiar şi fără a se mai sfătui au pornit-o cu toţii, înspre acest gen de cabane, pentru a cerceta ce şi cum. Bănuiau că locuitorii erau undeva în pădure sau pe plajă ocupaţi cu îndeletniciri domestice. Cu atât mai surprinşi au fost când au auzit o voce oarecum batjocoritoare în spatele lor. Pasămite unul dintre aceştia ieşise dintr-o colibă adiacentă, şi-şi exprima la rândul său surpriza. Nu mai că nu ştiu de ce li se părea că vocea aceea şficiuitoare o mai auziseră undeva, cândva, dar totuşi, nu cu mult timp în urmă.

— *Caramba muchachos*! se făcu din nou auzită vocea. Dar asta e o surpriză de proporţii. (*Nos amigos*) amicii noştri s-au întors acasă!

Când s-au întors pe călcâie, erau să pice din picioare. În cele mai rele coşmaruri la aşa ceva nu sau putut gândi. Mai degrabă ar fi salutat întâlnirea cu nişte băştinaşi ostili, decât cu asta. Cel ce stătea în faţa lor rânjind, nu era altul decât... Juan Valladores! Ţinea şi de data asta

două pistoale în mână şi strigă peste umeri.

— Ia veniţi afară compadres, să vedeţi ce n-aţi mai văzut. S-au întors fii risipitori!

Cât ai clipi din ochi camarazii noştri au fost înşfăcaţi şi legaţi ca la carte după care au fost duşi într-una dintre cabane.

***

Ce se întâmplase? După toate aparenţele duşi de valurile furtunoase ale oceanului dezlănţuit nimeriseră din nou pe una din insulele în care acest soi de piraţi îşi căutau refugiul. Cu siguranţă ameninţaţi şi aceştia de perspectiva furtunii sau poate că intenţionau de la bun început să debarce pe insula asta. Prietenii noştri nimeriseră printr-un ghinion aproape incredibil tocmai peste acei de care reuşiseră să scape cu preţul unor peripeţii şi suferinţe inimaginabile. La o asemenea lovitură a sorţii ce era să mai replici? Au fost atât de copleşiţi de întorsătura dramatică a situaţiei încât multă vreme nu au reuşit să spună nimic.

Aşteptau în tăcere şi-şi blestemau soarta nedreaptă. Dintr-atâtea mii de insule pe care oceanul li le punea la dispoziţie iată că nimeriseră pe acea unde ar fi dorit să debarce cel mai puţin. După câteva ore bune, şi acum seara nu mai era departe, uşa cabanei lor se deschise şi dona Dolores, însoţită de două gorile, le aduse un coş cu mâncare şi un urcior cu apă. Au fost dezlegaţi pe rând, dar numai la mâinile din faţă, pentru în scurtul răgaz în care li se permitea să-şi potolească foamea şi setea.

— Cum aţi ajuns din nou aici, nefericiţilor (*desgraciados*)?

Ochii celor două fete erau în lacrimi, dar nu au fost în stare să răspundă. Doar Bill, reuşi să lege câteva cuvinte:

— Furtuna ne-a împins pe ţărmurile astea dona Dolores. Furtuna şi neşansa noastră.

Se vedea clar că nici această puternică femeie cel puţin până la venirea lor în contact cu blestematul acela

de Valladores, nu rămăsese fără urmări după evadarea prizonierilor de pe cuter cu sprijinul acesteia. Până şi ea nu rămăsese neatinsă de mâna răzbunătoare a piratului.

Un ochi îi fusese învineţit şi se mai cunoşteau chiar şi pe faţa ei atât de mândră şi frumoasă urmele corecţiei administrate de iubitul şi partenerul său. Cu un lucru bun tot se alesese din asta. Măcar izbutise săi cunoască la dimensiunea lui reală brutalitatea şi lipsa lui de caracter, pe care o femeie îndrăgostită le descoperă de obicei mult mai târziu decât s-ar cuveni, pentru propriul ei beneficiu.

— Şi ce are de gând Valladores acum cu noi, devreme ce suntem pe uscat? Doar nu-i mai suntem utili în sala cazanelor, întrebă şi Ronald Stilwell pe mândra femeie.

— Asta numai el o ştie. Ceva de lucru vă va găsi şi vouă. Din momentul când v-am ajutat multe sau schimbat, Juan pare să nu mai aibă încredere în mine.

După ce au mâncat cu toţii, resturile au fost strânse şi femeia dispăru cu cei doi gealaţi. Tocmai faptul că dona Dolores nu mai primise permisiunea săi viziteze de una singură era grăitor în sine. De data asta probabil că evadarea va fi mult mai dificilă, dacă în general era posibilă. Oricum ar fi fost, erau datori să încerce fiindcă niciunul dintre ei nu-şi imagina că ar putea să suporte o şedere prelungită pe insulă sau vas, în puterea acestui om profund viciat.

Veni şi noaptea iar starea prizonierilor nu se schimbă. Nimeni nu mai intră în cabana unde erau deţinuţi, nici măcar Valladores. Poate că nici acesta nu-şi făcuse socotelile în ceea ce-i priveşte.

— Cum stai cu legăturile tale Bill? îl întrebă Sam, pe vechiul său prieten.

— Sunt foarte strânse, dar în momentul în care am fost legat, mi-am încordat muşchii cât am putut, pentru a le slăbi mai uşor ulterior.

— Şi ai reuşit?

— Nu încă, dar în câteva ore o să reuşesc.

Aşa era Sam, întotdeauna plin de speranţă. Bineînţeles că gândul fiecăruia nu era decât la evadare, şi aceasta trebuia încercată cât mai curând posibil, pentru a nu-i da răgazul lui Valladores, să ia măsuri mai ample de siguranţă, sau chiar să-i despartă.

— Sam îl rugă, Ronald pe prietenul său negru. Devreme ce suntem legaţi cu mâinile la spate, poziţionează-te astfel încât să pot eu să încerc să-ţi rod puţin frânghia. Poate tot vei reuşi tu apoi s-o slăbeşti definitiv, prin forţa muşchilor tăi.

— Nu cred că ai dantura potrivită pentru asta Ron, dar aş putea eu să-ţi întorc oferta.

Într-adevăr colţii puternici ca de felină ai lui Sam erau mai potriviţi pentru acest gen de muncă de masticaţie. Aşa au şi procedat, numai că această treabă s-a dovedit a fii al naibii de laborioasă. Pe la legăturile lui Ron s-au perindat succesiv, Bill şi Sam, concentrându-şi forţele doar asupra acestora, dar cu toate astea mergea greu, extrem de greu.

Presupuneau că doar după câteva ore de muncă asiduă, să reuşească ceva. Chiar în caz de reuşită, abia urmau problemele dificile. Trebuiau să-şi scoată paznicul sau paznicii din circulaţie de-o manieră silenţioasă pentru a nu-l alarma pe Valladores şi ciracii săi.

Odată rezolvată şi această etapă venea la rând o alta la fel de grea. Trebuiau să desprindă o barcă de salvare de pe cuterul piraţilor unde cu siguranţă rămăsese cel puţin o sentinelă de pază. Asta dacă nu aveau norocul de-a găsi barca pitită undeva la mal de care se serveau piraţii pentru a ajunge pe vas.

După aceea va urma din nou o călătorie hazardată pe mare, cu speranţa că nu vor fi ajunşi de piraţi, şi vor nimeri pe-o insulă mai primitoare.

Viitorul le părea nebulos, dar tot era mai bine decât să-şi accepte soarta pe care le-o va hotărî acest pirat modern, odios. Bill, ca şi restul bărbaţilor poate că s-ar fi

putut împăca pentru o vreme cu soarta lor dar altfel stăteau lucrurile cu fetele, şi de-aceea trebuiau să facă tot ce era în puterile lor pentru a reuşi.

Deja gura lui Bill se umpluse de câlţii aceia dezgustători şi pe alocuri de sânge.

Rosese la funia asta, punându-şi la bătaie incisivii cum nu-i mai folosise niciodată în viaţa lui.

Nici cu Sam lucrurile nu stăteau mai diferit. La intervale Stilwell încerca din răsputeri încordându-se să scape de legături, dar eşua de fiecare dată. Poate că dacă ar fi dispus de forţa prietenului său Sam, ar fi reuşit. Chiar la un moment dat se întrebă şi Bill dacă strategia aleasă fusese cea mai potrivită.

Stilwell, era încă slăbit, iar forţele sale diminuate. Acum era prea târziu să revină la alte procedee, fiindcă ar fi avut nevoie de aproape acelaşi timp de încercări, şi deja depăşiseră patru ore.

Trecuse de ora trei dimineaţa şi fetele dormeau duse. Nu atât extenuarea fizică cât şocul pe care-l primiseră la vederea lui Valladores şi-a oamenilor săi, presase asupra psihicului acestora diminuându-le rezistenţa. Cei trei prieteni preferaseră să nu le dea speranţe deşarte cu privire la tentativa de evadare, şi s-au bucurat când acestea au izbutit să adoarmă în fine.

— Cu siguranţă e trecut de trei dimineaţa, le aminti Ron. Ar trebui să ne dublăm eforturile pentru că acum este momentul prielnic. Peste o oră sau două nu ne mai rămâne răgazul necesar evadării.

Asta-l ştiau cu toţii prea bine, aşa încât Sam şi Bill îşi dublară eforturile. Pe Bill cel puţin începuse să-l doară dinţii iar toată gura îi era năclăită de sânge. Dar avură câştig de cauză. După încă un sfert de oră legăturile lui Stilwell cedară. Acesta se învârti prin colibă până ce găsi o bucată de tablă zincată cu marginile suficient de contondente pentru a-l face serviciul pe care şi-l dorea.

Mai departe a fost floare la ureche. De-abia după ce

bărbaţii se eliberară au trecut la legăturile fetelor. Bill îi puse o mână la gură surorii sale şi-l şopti la ureche:

— Nu face zgomot Thea, am scăpat de legături şi vom încerca să evadăm.

Ambele fete trezite de-acuma aşteptau cu inima strânsă iniţiativa celor trei bărbaţi în tentativa de evadare. Mai întâi Ron, apoi Bill, au început să spioneze printre despărţiturile între scândurile din care erau alcătuită cabana pentru a realiza cum era orânduită paza de afară.

— Doi inşi stau la vreo 20 de metri depărtare în jurul unui foc de tabără.

— E clar că nu putem ieşi prin faţă, întrucât ne-ar secera cu focul armelor lor, stabili Bill.

— Soluţia e numai una. Ieşim pe partea opusă, scăldată în întuneric, şi le cădem în spate opină Sam.

Au fost cu toţii de acord că acesta era planul cel mai bun pe care-l puteau aplica în condiţiile date.

Focul de tabără al piraţilor era plasat undeva la marginea junglei şi dacă ar fi năvălit dinspre partea asta sau i-ar fi atras în junglă, ar fi fost mai lesne să-i doboare. Bill îşi şi avea în cap scenariul unul sau doi dintre ei se vor sui într-un arbore iar celălalt îi va atrage pe cei doi până în preajma lui.

De aici vor sări în capul gardienilor, surprinşi de acest atac neaşteptat. Se porniră cu toţii să lucreze cu frenezie la îndepărtarea cât mai silenţioasă a scândurilor din peretele din spate al colibei.

Un lucru destul de greu de făcut, dar pe care cu forţele dublate de perspectiva evadării, aproape că reuşiră. Deocamdată niciun zgomot suspect nu le arătă că fuseseră descoperiţi. Totul era cuprins de linişte şi pace.

Când deodată tresăriră îngroziţi. O salvă de împuşcături, ba, nu, mai multe salve sfâşiară liniştea nopţii. Păreau să vină din toate părţile, după care auziră ţipete de moarte*. Am fost descoperiţi*, îi trecu prin minte

fulgerător lui Bill, deşi foarte curând, a trebuit să recunoască, că nu aşa păreau să stea lucrurile.

Câteva împuşcături răzleţe se auziră şi din zona cabanelor în care dormeau piraţii, urmate de mai multe înjurături în limba spaniolă.

— Ce naiba se întâmplă aici? scrâşni Sam enervat de-a binelea, pentru că acum planul lor de evadare era periclitat de-a binelea.

Nu tot aşa păreau să gândească prietenii săi Bill şi Ron, care erau de părere c-ar trebui să folosească momentul acesta pentru a spăla putina.

După toate probabilităţile afară era în plină desfăşurare o răfuială între piraţi şi de acest moment prielnic ar trebui să profite. Aşa au şi făcut. Au lărgit la repezeală spărtura ne mai ferindu-se să nu facă zgomot, şi au ieşit cu toţii afară. Au dat să se refugieze în zona junglei şi dacă ar fi reuşit acest lucru, ar fi avut bune şanse de mascare.

Numai că dintr-odată în faţa lor a năvălit un grup de oameni pe care în semiobscuritatea care domnea în preajmă nu i-au putut vedea cum trebuie.

Vorbeau o limbă piţigăiată, sau întrucâtva păsărească, care însă lui Bill îi părea oarecum cunoscută. N-a mai avut vreme însă să-şi amintească, pentru că în momentul următor Bill primi o lovitură de măciucă, în moalele capului, care-l transportă în lumea visurilor.

***

Când Bill îşi reveni din leşin, i se părea că deşi rămăsese pe loc, era în plină mişcare. La început îi veni greu să se dezmeticească, dar încetul cu încetul memoria îi reveni în întregime. Erau pe punctul de-a evada pentru a doua oară din prizonieratul lui Valladores, când în ultima clipă siluete întunecate au năvălit în faţa lor şi a fost doborât la pământ. Ce se petrecuse în tabăra piratului spaniol nu putu să-şi dea seama cu claritate dar ceva tot bănuia el. Valladores fusese atacat chiar în fieful său, probabil de o bandă rivală. Dar oare nu s-ar fi putut

tot atât de bine să fie o descindere planificată a autorităţilor care-i luaseră urma acestui spaniol brutal şi alunecos? La gândul unei asemenea probabilităţi fericite inima lui Bill începu să-i bată cu putere. Asta ar însemna nici mai mult nici mai puţin sfârşitul tuturor chinurilor lor, repatrierea şi aducerea fetelor în siguranţă. În sfârşit sar achita de misiunea pe care şi-o asumase când îi promisese mamei sale disperate că i-o va înapoia vie şi nevătămată pe sora lui şi fiica ei, Thea, în căutarea căreia plecase. Avea să fie însă profund dezamăgit, în momentul când faţa zbârcită a unui marinar chinez cu ochii alungiţi îşi făcu intrarea în cabină. Abia acum când vru să se ridice în capul oaselor realiză că fusese din nou legat. Un poliţist nu ar proceda aşa decât dacă ar fi fost confundat cu unul dintre oamenii piratului.

— Tu stă la tine cuminte la pat, altfel primeşte de la Hoang Li, din nou lovitură la cap, i se adresă acesta, într-o englezească înfiorătoare.

— Unde sunt camarazii mei? mai apucă să sună Bill, recăzând din cauza slăbiciunii care-l cuprinse dintr-odată, îndărăt, iar nu din partea ameninţărilor chinezului.

— Tu, tace, timp nu este discutat cu tine, mai mormăi chinezul, după ce-i verificase cu atenţie legăturile.

— Drace, nu se putu abţine să nu ofteze Bill. Din lac în puţ, şi încă de două ori. Parc-am fi blestemaţi. Şi chiar aşa era. Pe când se socotiseră salvaţi, nimeriseră exact în bârlogul aceluia de care dorea să scape. Şi pe când se pregăteau de evadare nimeriseră după toate probabilităţile în mâinile unei alte bande de piraţi, de data asta asiatici, poate mai dură şi lipsită de scrupule decât banda lui Valladores.

Ce s-o fi ales de acesta, dar mai întâi de toate ce s-o fi ales de prietenii mei? Era singur închis în cabina îngustă, iar despre Sam, Ron şi cele două fete, nicio urmă. Nu cumva fuseseră ucişi cu toţii în momentul încăierării şi faptul că el mai era încă în viaţă să se datoreze prăbuşirii

sale instantanee la pământ în momentul când recepţionase acea lovitură teribilă în moalele capului care-l făcuse să-şi piardă cunoştinţa? La gândul acesta cumplit inima curajosului tânăr care era Bill Gazon se strânse ca într-o menghină.

SFÂRŞIT

Fiecare volum
cuprinde o povestire completă !

În numărul următor:

TÂRG DE SCLAVI ÎN ZANZIBAR